

Publicerad 2016-10-10 21:58 av Valkyria-Fatale

När jag var liten var jag orädd och fri under min promenad. Ensam i mörkret under månens ljus var inte min värsta farhåga. Som vuxen vågar jag ej vandra ensam i min stad. Rädsla och oro för en attack, är alltid en inre plåga.

Rädsla - då och nu

//När jag var liten var jag orädd och fri under min promenad. Ensam i mörkret under månens ljus var inte min värsta farhåga. Som vuxen vågar jag ej vandra ensam i min stad. Rädsla och oro för en attack, är alltid en inre plåga. //

Dåtid (-80-tal):

Jag minns mina barndomsben
promenera hem ensam i natten
Tankar av rädsla och oro
fanns inte i min värld
Trädens grenar vajade i mörkret
och det prasslade i buskar och snår
Jag var ensam under månens
sken och med de glest placerade
gatlampornas ljusstrålar som
slickade den gråa och kalla asfalten
Skuggorna dansade på vägen

Min barndoms ytterjacka
hade ingen mobiltelefon
i fickan att användas i nöd
Det fanns inga mobiltelefoner
när jag var en liten flicka
Jag växte upp som en psykiskt
stark flicka med något högre
mod (?) än gemene man (flicka)
Rädsla fanns inte inuti mig
Jag var en av få som vågade
vandra ensam i natten utan oro
Jag var fri och jag vågade allt

...Jag vågade nästan allt
Mardrömmarna om natten
i min säng jagade mig
Det var bildsekvenser
från filmer på TV som

jag inte fick titta på,
men som jag i smyg olovligt
gömd bakom soffan i
vardagsrummet ändå
hade tittat på...
Mardrömmarna från dessa
filmer var det enda som jagade
mig om natten och som gjorde mig
svag och rädd, som den lilla
flicka jag var...

Nutid (2016):

Vuxen och fortfarande med mardrömmar
från hemska filmer som jag har sett
Jag har slutat upp med att titta
inom den genren för
länge sedan...men bilder
från minnet och fantasin
visualiseras ibland upp och då
blir jag rädd...rädd som en liten flicka...

Informationsflödet från media och internet
om världens ondska med eskalerande
våld och övergrepp där i princip
vem som helst kan drabbas
när som helst oavsett dag eller natt
har numera gjort mig rädd för att
promenera ensam
Även tidigare upplevda trauman
i nutid har skrämt mig
Särskilt nattetid när jag ensam
ska ta mig hemåt på cykel
eller under en promenad

Jag tar mig fram med en klump
i magen och spänner kroppen
Min blick håller stenhård koll
på plötsliga rörelser eller
möten med andra människor
Jag registrerar ljud och är
på min vakt och redo

för ett försvar om jag skulle
falla offer för en attack

Jag håller nyckelknippan
i min hand med en nyckel
mellan två av mina fingrar
Skyndsamt tar jag mig hemåt
i natten med stegrande puls
Pustar ut vid ankomsten
av min port och känner
lugnet komma tillbaka
när jag är innanför min dörr
och efter att ha låst ytterdörren
och tänt mina lampor i hallen...

Bild: Min akrylmålning (2012)

https://www.instagram.com/p/yBU_ydDe7C/?taken-by=kristina0179

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Valkyria-Fatale med Poeter.se id #46130 innehar upphovsrätten